

Archiv obce Kostelec

[1930]–1938

Inventář

EL NAD č: 1123

AP č: 403

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archivního fondu.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu.....	7
III. Archivní charakteristika archivního fondu.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu.....	8
V. Záznam o uspořádání archivního fondu.....	8
Seznam použitých pramenů a literatury.....	9

Přílohy:

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk.....	10
Inventární seznam.....	11

Úvod

I. Vývoj původce archivního fondu

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorčí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorčí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938–1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělcenci (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělcenci byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělcence v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělcenci z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátily se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945–1946.

Pojmenování vsi Kostelec, nacházející se necelých 12 kilometrů jižně od Stříbra, se vyvinulo z obecného jména kostelec znamenajícího „malý kostel“. Samotné slovo kostel bylo vytvořeno z latinského castellum a označovalo opevněné útočiště, pevnost odolávající nepřátelům, skýtající zázemí pro celou farnost. V období středověku se stal kostel také synonymem pro zděnou církevní stavbu. K dalším českým názvům vsi patřil Kostelec, k německým Kostelzen, Kostelcen a k latinským Kostelec.

První písemná zmínka o vsi Kostelec se váže k roku 1352, kdy se o kosteleckou farnost staralo děkanství v Horšovském Týně. Stejný stav platil ještě na sklonku 14. století (1399) a poté se Kostelec dostal do správy kladrubského kláštera. S kladrubským panstvím byla ves spjata převážně po celou dobu své existence. Narušení tohoto svazku zapříčinily pouze husitské války. Přestože se o tom nezmiňují historické prameny, je téměř jisté, že ves na počátku 15. století změnila majitele. S největší pravděpodobností náležela uzurpátorům klášterního majetku, pánům ze Švamberka. Po konsolidaci poválečných poměrů a po intervencích panovníka, získal klášter alespoň část svých majetků zpět. Nacházela se mezi nimi také ves Kostelec, ležící v blízkém sousedství kláštera. V berní rule dokončené v roce 1654 ves figuruje v soupisu majetku kláštera v Kladrubech. Vlastnický poměr kladrubského kláštera ke vsi Kostelec přetrvával do doby, než došlo k jeho zrušení (5. listopadu 1785). Starost o veškerý klášterní majetek následně převzal Náboženský fond.

V roce 1825 došlo k vyhlášení dražby budov a majetku bývalého kláštera v Kladrubech. Kupcem celého panství se stal Alfréd kníže Windischgrätz, generálmajor císařského vojska a současně majitel nedalekého panství Tachov, který tím získal další, rozsáhlé dominium za zlomek jeho skutečné hodnoty.

V držení rodu Windischgrätzů dosáhl Kostelec konce patrimoniální správy v roce 1850.

Po dobu její existence byla obec Kostelec územně a samosprávně samostatná.

Po vytvoření samostatných obecních samospráv v roce 1850 byly ve stejném roce ustaveny také politické a soudní okresy. Obec Kostelec byla zahrnuta do působnosti politického okresu v Plzni a soudního okresu ve Stříbře (zůstala v něm až do roku 1945). Politický okres Plzeň, spravovaný Okresním hejtmanstvím v Plzni, byl jako celek podřízen Krajskému úřadu v Plzni, zrušenému v roce 1862. Při další reorganizaci správy v roce 1855 došlo k zániku okresních hejtmanství a ke sloučení politické a soudní správy. Na území okresu vznikl smíšený Okresní úřad Stříbro, pod jehož správu patřil také Kostelec. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo zřízeno Okresní hejtmanství ve Stříbře. Okresní hejtmanství byla po roce 1918 nahrazena okresními politickými správami, od roku 1928 pak okresními úřady. Po připojení okresu Stříbro k německé „Třetí říši“ náležela obec pod správu tzv. úřadu Landráta ve Stříbře.

Protože se v archivním fondu se dochovala pouze pamětní kniha obce, představuje rekonstrukce činnosti německé obecní samosprávy obtížný úkol. Pisatel si zvolil retrospektivní způsob pořizování záznamů, přičemž o politický život v obci se prakticky nezajímal. Beztak již zanedbatelný časový rozsah knihy je z valné části doslova zahlcen velkým množstvím informací k dějinám obce. Nedostatek informací o vývoji původce archivního fondu v této kapitole je zapříčiněn nedostačujícím množstvím relevantních údajů, které lze z dochované archiválie extrahovat. Následuje částečný přehled obecních starostů.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Stephan Fina	1912	?
Josef Eigenberger	1919	1923
Johann Kuba	1923	1926
Johann Ernst	1926	1938
Josef Dobner	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

V protokolu z odborné archivní dohlídky spisovny MNV Kostelec, kterou vykonala pracovnice okresní archivní služby při ONV Stříbro 28. března 1956, je uvedeno, že podle prohlášení přítomného zástupce MNV Kostelec byly všechny písemnosti vzniklé z činnosti německé správy obce vyřazeny. Kdy a za jakých okolností k tomu došlo, v protokolu chybí, časový údaj je vymezen termínem „dávno“.

Při skartačním řízení, provedeném 20. srpna 2009 Státním okresním archivem Plzeň-sever se sídlem v Plasích u Obecního úřadu Heřmanova Hut', se podařilo (mimo jiné) objevit

pamětní knihu obce Kostelec. Po uvedeném skartačním řízení předal SOkA Plzeň-sever se sídlem v Plasích pamětní knihu obce Kostelec do SOkA Tachov, kde byla zaevidována pod číslem přírůstku 23/2009 z 25. září 2009. V návaznosti na předešlé byl v SOkA Tachov zaveden nový archivní fond s názvem Archiv obce Kostelec a EL NAD číslo 1123.

S přihlédnutím ke množství a charakteru dochovaného materiálu nelze spolehlivě prokázat, respektive vyloučit, zda a v jakých obdobích se obec řídila jakýmkoliv spisovým řádem.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

V průběhu inventarizace archivního fondu MNV Kostelec EL NAD 61 v roce 2010 z něj byl, mimo jiné, vyčleněn také materiál vzniklý z činnosti německého původce. Jednalo se plán hřbitova v obci Kostelec z roku 1933 a metrží 0,01 bm. Uvedený plán hřbitova byl následně přiřazen do archivního fondu AO Kostelec.

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Kostelec v něm došlo ke korekci běžné metrže a počtu evidenčních jednotek. Materiál archivního fondu AO Kostelec pochází z let [1930]–1938. Jedná se o 1 úřední knihu a 1 plán o celkové metrži 0,04 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných archiváliích užíván německý jazyk.

Archivní fond byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních fondů obcí.

V archivním fondu se nalézají archiválie I.(inv. č. 1) a II. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý. Desky plánu (inv. č. 2) byly fyzicky odděleny.

Při pořádacích pracích v archivním fondu AO Kostelec z něj nebyly vyřazeny žádné multiplikáty a písemnosti nearchivní povahy.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Nejvýznamnější část archivního fondu představuje pamětní kniha obce, která však přibližuje pouze omezený časový úsek ze samostatné existence obce Kostelec. Kniha je koncipována poměrně přehledně, leč velmi stručně. Zajímavý je zejména poslední záznam z roku 1938, kde se je možné dočíst o smýšlení a cítění německého obyvatelstva těsně před a záhy po připojení k Německu.

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a zpracování archivní pomůcky

Archivní fond uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2010 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 14. prosince 2010

Miroslav Vetrák

Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Mies. Mies : Buchdruckerei A. Hassold, 1912

Führer und Adressbuch für den Gerichtsbezirk Mies mit den Städten Mies, Kladrau, Tschernoschin und den Landgemeinden. Bischofteinitz : Druck J. Mitzner & Sohn, [1924]

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Retrospektivní lexikon obcí Československé socialistické republiky 1850–1970, 1978

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1920

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl II. CH – L, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1949.

Příloha č. 1 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad 1850–1945**Úřední knihy****Knihy všeobecné správy obce**

1	Pamětní kniha obce	[1930]–1938	K 1
---	--------------------	-------------	-----

Ostatní materiál

2	Plán obecního hřbitova	1933	M 1
---	------------------------	------	-----

(rozdělen do dvou částí; první část - „Detailní situace“
přidělených míst na obecním hřbitově v Kostelci,
pro obce Lšelín, Nedražice a Ostrov, obsahující výkaz
jednotlivých hrobových míst, jejich rozměr a číslování;
druhá část - „Katastrální výkaz“ týchž hrobových míst
na obecním hřbitově v Kostelci)

Stavitel Josef Kaiser Stříbro, 1 : 300, částečně
kolorovaná perokresba, pozdější zápisy tužkou,
papír podlepený tvrdými deskami,
42 x 34 cm

Název archivní pomůcky (archivního fondu):	Archiv obce Kostelec
Značka archivního fondu:	AO Kostelec
Časový rozsah:	[1930]–1938
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 plán)
Počet inventárních jednotek:	2
Rozsah bm:	0,04
Stav ke dni:	14. prosince 2010
Zpracovatel archivního fondu:	Miroslav Vetrák
Zpracovatel archivní pomůcky:	Miroslav Vetrák
Počet stran:	13
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl 14. 12. 2010 čj. SOAP/090-0698/2010